

"EDINOST"

Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torških, četrtnih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— " " " 4.50 za pol leta . . . 6.— " " " 9.— za vse leto . . . 12.— " " " 18.—

Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove s debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnina, reklamacije in oglase sprejema *revija* ulica Molina picolo hšt. 3. N. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprište reklamacije se prosto postajajo.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„7 edinost je moč“.

VABILO

na javni narodni shod,

ki ga sklicuje politično društvo „Edinost“

v prostorni dvorani gostilne gosp. Marina Lukše na Proseku v nedeljo dne 11. oktobra 1896. ob 3. uri popoldne

Dnevni red:

1. Nagovor predsednika.
2. Poročilo deželnega poslanca Ivana Goriupa.
3. Utemeljevanje resolucije radi osnutja okrajnega glavarstva za tržaško okolico.
4. Eventuelni predlogi.

Tržaški in okoličanski Slovenci!

Sedaj Vam je prilika, da pokažete svoje zanimanje za javne stvari Vaše občine, in po tem takem tudi za svoj lastni blagor. Vsakemu bode prilika, da pove, kar mu je na srcu. Politično društvo „Edinost“ bode sklicevalo zaporedoma shode po okolici, a katoličanom je dolžnost, da se v velikem številu udeležijo teh shodov in da posežejo tudi v razpravo, kajti le tako izvedo bodoči poslanci, česa želi in zahteva ljudstvo.

Odbor političnega društva „Edinost“

Jezik, najlepša dika narodnosti in domovine.

(Po knjigi župnika Jemeršiča: Bog i Hrvatska.) (Dalje.)

Narod bi moral obsojati one, ki mu v uradih odklanjajo njega materinski jezik in ki se sramujejo istega, dočim mora smatrati za svoje največje ubijalce in zgubljene otroke one sinove svoje, ki liki Judež izdajajo svoj rojstveni jezik. Grozna je kletev, ki jo izrekajo tudi pesniki, kakor tolmači narodnega srca, nad izdajico svojega materinega jezika.

Kdor se sramuje svojega jezika, ta zasluži, da ga prezira ves svet. To preziranje pa naj pada najpred na one, ki bi morali biti uzor narodu po svoji večji naobrazbi in po svojem višem društvenem položaju. Ničemer se narodnost ne ponižuje tako, kakor s tem, ako narodni in društveni vodje ne marajo za svoj materinski in narodni jezik. Grdo je in za narod jako nevarno, ako gospoda in ljudje

viših stanov, koji bi morali svojim vzgledom prednjačiti ljudem nižih stanov, ne govore v narodnem jeziku. Rekel sem: besede gibljejo, a izgledi privlačujejo. — Zaradi tega je jako nujno, da naša inteligencija in prosvetlenejši duhovi vsikdar in povsod govore v svojem materinem in narodnem jeziku, ter da prednjačijo narodu dobrim vzgledom.

Lepo pravi hrvatski pesnik Predović o jeziku:

Dragi kamen on ti budi
Koj da čuvaš kao oko,
Kog da braniš kao sokó,
Komu da si vjeran svudi.

Ako vržemo pogled okolo sebe, vidimo, kako se v naši zemlji šopirijo razni prišleci, Nemci in Italijani, je pa Slovencev, ki raje govore z njimi v njih jezikih, nego v našem slovenskem. Na žalost je takih ljudi, koji si domišljajo, da jim to donša večje časti in slave, ako ptujim jezikom pritiskajo svoj lastni domači jezik.

Tudi v onem kraju, kjer je nekdanj živel naš

Bogu! K temu malo solnca, meseca, cvetja, solz — in pripoved je dovršena. Samo tu pa tam prihaja kojemu piscu na misel, da se junak ali junakinja mora zastrupiti, probosti, celó umreti od same bolesti. Večna idila, večna monotonija! S tem se ne more zadovoljiti naša strastna nprav; samo v borbi nahaja naša duša miru, a fantazija se nam popenja do plamtečih zvezd. No, ne razumite me krivo; jaz ne dolžim naših književnikov: oni nam opisujejo ono, kar nahajajo v svoji domovini, male odnošaje, neznatne, kakor smo mali tudi mi. Ali so pisatelji krivi, da v nas ni velikih katastrof, ki bi pretresale dušo? Ali morejo pisatelji v malem okviru naslikati velikanskih slik; ali more v naših okolnostih nastati koji zanimivi junak za roman? To so vam sama vprašanja, na koja mi duša, četudi veliko muko, mora odgovoriti z „ne“, in radi tega ne čitam skoro nikakih hrvatskih knjig*.

„Plemenita vaša zgovornost, miloštiva gospa, navdušuje človeka nehoté in skoro da bi ga prevarila. Mali smo, žalibog, slava naša se ne razlega po svetu, dá, še ono, kar smo zaslužili pošteno, odjemljejo našemu imenu. Žalostno je to, muka prijemlje človeka, prav pravite. Vendar jaz ne sodim tako, kakor vi. Uprav okvir naše malenkostnosti, ki stišče često smelo dušo in žarko srce, rodi toliko borbe, toliko spopadov, da nam silno pretresa dušo, in zgodovina ljudskega srca v nas je toli

Gospod in Odrešenik, v Palestini in v Jeruzalemu, so govorili tri jezike: grški, latinski in židovski. Židovski je bil Kristus materinski jezik. Poznano je, kako je Jezus tudi ob svoji smrti rabil svoj rojstni židovski jezik, ko je zaklical: Eloi, eloi, lama sabaktani?, kar znači: Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?

Po izgledu Kristusovem je tudi nam dolžnost, da ljubimo nad vse svoj slovenski jezik, kajti s tem pokažemo največo hvaležnost Bogu, Stvarniku vsega in darovatelju jezika. Jezika si niso nadeli ljudje sami, ampak prejeli so ga od Boga kakor dar na potu življenja. Bog je tako hotel, da smo se rodili v slovenskem narodu in v slovenski zemlji, da smo imeli slovenske roditelje, od kojih smo se učili slovenskega in ne drugega jezika. Zato veli sv. pismo: Od Gospoda je dar jezika! In če nam bode dajati Bogu račun od svojega telesa, od časa, denarja in drugih stvari, koliko bolj pa še od svojega jezika!? Gotovo nas Bog pokliče na odgovor, kako smo ljubili in spoštovali svoj jezik.

Jezik je dragoceno blago in drag biser, kojega nam je naklonil Bog, da ga čuvamo do svoje smrti in da ga potem vrnemo Njemu nepoškodovanega. Kakor skapuh leži na svojem blagu, tako treba, da smo tudi mi skopubi se svojim jezikom.

Največo čast skazujemo svojim roditeljem, svojim prednikom in vsemu narodu, ako jezikom svojih očetov spajamo prošlost se sedanjostjo in s tem znašamo gradivo za zidanje bodočnosti. Poslušajmo glas pesnika Preradovića:

Ljubi, rode, jezik iznad svega,
U njem živi, umiri za njega!
U njem sve si blago slaviš,
Što ti osta od starine,
Nemaš ljepše ni baštine
Potomstvu si da ostaviš.

Od povoja do pokrova, treba, da se nam duh naših prednikov ziblje pred očmi v duhu narodnega in slovenskega jezika. — Ljubimo Boga in vsako krepost, ali ljubimo posebno tudi svoj mili

različna, toli živa, da našim pisateljem ne treba drugega, nego prepisati jo, pa so napisali najlepši roman. Ali da vam povem resnico: mnogi naši pisatelji pišejo o naravi, ne da bi motrili narave, pišejo o človeškem srcu, ne da bi ga poznali“.

„To je vse teorija“, nasmehnila se je lepa gospa, „a jaz se bodem še le tedaj pokorila vašim besedam, ko mi pokažete živ izgled, ko mi pokažite pravega junaka za roman“.

„Hočem gospa!“ sem jej odvrnil. Naju razgovor je postajal vedno glasnejši in živejši, da je župnik pozabil Napoleona in sodnik svoje hruške. Vsi so se zbrali okolo naju, vsi so hoteli poslušati o junaku romana.

„Čujmo“, je vskliknil velečastni gospod, uprši se za mojim stolom, jaz pa sem nadaljeval:

„Ne mislite, gospoda moja, da vam podam pripovedko, zloženo po pravilih umetnosti; ne mislite, da bodem klical na pomoč ostro domišljavost ali bujno fantazijo. Nikakor. Kar vam povem tu, je živa prosta resnica. Učil sem se prava in zakonov na vseučilišču praškem. Nekoliko let nisem videl hrvatske domovine svoje; na to sem došel leta 186* v Zagreb za božične praznike. Vse se je bilo premenilo; svobodnejše se je dihalo tu, srečnejše živelo. (Pride še).

PODLISTEK

2

Prijatelj Lovro.

Črtica po reanici. — Spisal August Šenoa. Prevel C—č.

„Vaše misli so vrlo plemenite, milostna gospa, ali vendar ne umem —“

„da čitam malo hrvatskih knjig, jeli? Povedati vam hočem, zakaj. Ne pišite mi v greh moje iskrenosti, vem, da so jako občutljivi gospodje — vitezi duha, no, nađejam se, da vas moja iskrenost nekoliko umiri. Jaz zato tako malo čitam hrvatski, ker sem preveč čitala hrvatski. Vam se zdi to čudno, ali je tako. Naš vredni župnik, ki je velik rodoljub, kupuje vse hrvatske knjige in novine ter jih redno pošilja meni že nekoliko let sem. Jaz najraje čitam pripovedke, in sem prečitala, hvala Bogu, sila tega v raznih jezikih, dakako tudi v hrvatskem. A čitajoči vse te mogoče naše pripovedke, nasitila sem se jih do dobrega. Zakaj, vprašate? Povem vam. Ženski je nprav strastna, fantazija bujna, misel živa in brza kakor ptica. A kako hrano dajejo naši novelisti tej nemirni ptici, ki leta od mesta do mesta, ki ne miruje nikdar, željna večne spremembe. Vedno je jedno in isto. Dvojica mladih se je zaljubila, stavljajo se jima vsakojake jako navadne zapreke, koje premagata jako navadnim načinom, in postaneta svoja, hvala bođi

slovenski jezik, v katerem nas je učila naša mati. Morda že počiva v grobu naša mati; ali jezik, kojega nam je zapustila, mora živeti med nami na veke in na vsakem mestu. Ako že nje same ne moremo ljubiti in objemati kakor žive, pa ljubimo in objemljimo vsaj nje najdragocenejšo ostalino, to je — po njej nam izročeni materinski jezik!

Kdor noče ljubiti svojega jezika, kdor smatra za nekaj predsodek ljubav do svojega rojstnega jezika, oni res zasluži, da ga obžalujemo, kajti vse prepiranje žnjim je zastoj in nima izhoda. Taki ljudje se ne morejo popraviti, kajti srce jim je pokvarjeno, a volja odtujena. Koliko se je že razpravljalo v nas v privatnih družbah in pisalo v javnosti po raznih novinah, kako je grdo, da nekateri naših Slovencev — osobito pa nežni spol — vse preveč po ulicah govori po italijanski ali nemški; pa vse to koristi le malo: vse prošnje in vsa rotnja so glas upijočega v puščavi.

Ko je človek došel v kojoj gostilno po naših mestih, mora skoro pozabiti, da je na Slovenskem vse se vrši v tujem jeziku.

Ali je čudno potem, da se nam roga ptujec, došedši med nas, kar ni ravno v čast naši domovini! A kdo je temu kriv? Mi in grehi naši — mi Slovenci sami smo krivi. Ako bi videli gostilničarji in natakariji, da se nočemo drugače razgovarjati, nego slovenski, potem bi se popolnoma premenili tudi oni. — Odstranimo vzroke, pa se odstranijo tudi posledice! (Zvršetak pride.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 8. oktobra 1896.

Državni zbor. (Poslanska zbornica). V včerajšnji seji se je vršila razprava o najnem predlogu posl. Lewakowskega radi postopanja poloblasti v Galiciji glede izvrševanja pravice do zborovanja. Lewakowski je demokrat in bolj liberalne barve, zato je lahko umeti, da poljski klub ni bil na njegovi strani, kar je razvidno tudi iz izjave Madejskega, ki je rekel, da je poljski klub povsem zadovoljen z odgovorom vlade na dotično interpelacijo in da povsem zaupa zatrdilom gosp. grofa Badenija. Govornik je polemizoval zoper poslanca Romanczuka in Lewakowskega, ki sta baje govorila tako, kakor da je v Galiciji obsedno stanje. Madejski je zatrdil, da ljudstvo v Galiciji nima ničesar opraviti z radikalnimi agitacijami, povspešujočimi le brezverstvo in komunizem. — Minister Rittner je povdarjal, da se tu generalizujejo posamični slučaji. Ob neposrednem prehodu od absolutizma do konstitucionalizma so bili neizogibni nekovi nedostatki valed pomanjkanja politiške šole. Toda vse to se da vzravhati po uplivu, politiški bolje šolanih krogov prebivalstva in po zmernem postopanju oblasti. Nikdo ne sme odrekati poljskemu narodu zmislja za svobodo in ustavna načela, ali svobodo je možno vzdržati le po družbenem in politiškem redu. Vlada se ne boji kontrole zbornice, toda ta kontrola se mora vršiti na podlagi dejstev. Posl. Vašaty in Funke sta govorila za nujnost. Posl. Lewakowski pa je polemizoval zoper ministra Rittnerja in posl. Madejskega. Posl. Romančuk je rekel, da po vladni privilegovani razredi provzročajo izseljevanje kmetov v velikih masah. Nezakonitostim naj bi se postavili po robu, ne pa jih zagovarjali. Za nujnost predloga Lewakowskega je glasovalo 106 poslancev, zoper 78. Ker pa s tem ni bila dosežena potrebna dvetretjinska večina, je padla nujnost. Predlog se je torej izročil v razpravo, kakor določa poslovni red.

Na to je pričelo prvo čitanje proračuna.

K položaju. Levičarji so že postali mehkeji, saj prav za prav nikdar niso bili trdi zoper one, kateri bi lahko škodili levičarski posesti, sosebno o volitvah. Levičarji so umeli biti več kot trdi, dá, okrutni, proti nam Slovanom, ker so vedeli, da jim ne moremo do živega, dokler imajo oni vladni aparat v rokah. Danes imajo vladno v rokah drugi ljudje, ki lahko prav dobro škodujejo nemškoliberalni kliki, ako le hočejo. Pred takimi ljudmi pa imajo nemški liberalci neznanski strah. Radi tega nas prav nič ni motilo rožljanje levičarjev z opozicijsko sabljo. In iz današnjih listov posnemamo, da se njih opozicije najbolj bojé — levičarji sami. Le glejte jih te tužne junake! V včerajšnji seji je stavil levičarski posl. Kuenburg predlog, naj se stvori debata o odgovoru grofa Badenija na interpelacijo radi dogodkov na katoliškem shodu v

Solnogradu. Ta predlog je bil odklonjen le z malo večino glasov, in bi bili levičarji prav lahko zmagali. Kako je to prišlo, da niso? Čisto naravno. Levičarji so sicer ploskali svojemu govorniku, a zajedno so poskrtbeli modro, da je padel njega predlog, in sicer s tem, da mnogo levičarjev ni bilo v dvorani. Bali so se siromaki, da — zmagajo. Seveda: po razpravi bi utegnili priti do izjav, ki bi zadele slavno levičarsko družbo notri do kosti.

Signatura položaja je torej: stranke — razun Poljakov — bolj v rezervi, a levičarji tekajo sem in tja pred svojo lastno senco in pred senco volilcev. Le posebni dogodki bi morali priti, da bi ta družba provzročila resnično ministersko krizo.

Car v Parizu. Kolika razlika med vedenjem ruskega carja v Vratislavi in v Parizu! Tam je bil hladen, rezerviran, dasi je nemški cesar Viljelm gotovo storil vse mogoče, da orgreje Nikolaja II. z oživljanjem spominov na nekdanje prijateljstvo in zvesto zaveznitvo med ujiju blagopokojnimi predniki. Kako ponižno, skoro bi reklo devotno, je cesar Viljelm v svojih govorih na slavnostnih obedih povdarjal veliko čast, da ga je posetil glavvar toli mogočne države! Vse zastoj! Zapetega carja Nikolaja ni zvalil preko navadnih, konvencionelnih fraz. Skrbno se je car Nikolaj izogibal vsaki besedici, koja bi bila posegla na torišče svetovne politike, ali bi se bila celo utegnula tolmačiti kakor znak zopetnega zblizanja med Nemčijo in Rusijo. Obisk v Vratislavi je bil in je ostal le čin gole in neizogibne kurtuazije.

Iz Nemčije je odšel car na Dansko. No, pohodi ruskih carjev na danskem dvoru so umevni po tesnih rodbinskih zvezah, spajajočih oba dvora, in so postali že tako navadni, da se je svet odvadil, da bi z istimi spajal in snoval kakove politiške kombinacije. V Kodanju ni nikdo pričakoval, niti želel kakih važnih izjav od strani carja.

Tudi pohod carja na Angleškem ni imel politiške nravi, kajti veljal je le čestitljivi matroni na angleškem prestolu, kraljici Viktoriji, in nje visoki obitelji. Tudi tu je bil le obiteljski obisk, na kojem ni bilo pričakovati odmeva s polja evropske politike. In res nam je poročal brzovaj z Angleške le-to: kje in s katero visoko osebo je bil car ta dan, kje je lovil, kam je šel s kraljevimi princii itd.

Z angleških je car stopil na francoska tla in tu se je hkrati spremenila nprav njegovega potovanja. Na Francosko niso povabile carja rodbinske vezi, niti ga niso siliili oziri dolžne kurtuazije, ampak most preko kanala so bile — politiške zveze. Tu je car kmalu stopil iz rezerve. Že v Cherbourgu, komaj stopivši na francoska tla, je bil car ginjen na vsprejemu, prirejenem mu od naroda francoskega, že tam je občudoval francosko mornarico. V Parizu je postala temperatura še topleja. Na stotisoče Francozov je pridrl v Pariz da prisostvuje velikemu, zgodovinsko važnemu dogodku. Zavesa je padla; danes ni možno več dvomiti na obstanku zveze med Francijo in Rusijo. Že izjava carjeva o vsprejemanju senatorjev in poslancev je bila značilna za razmerje med Francijo in Rusijo. Razvilo se je razmerje, kojega mnogokoji še sedaj ne more pojmiti: car-avtokrat se je veselil, „da more bivati v sredi izvoljencev naroda“ — padli so torej oziri na razliko v vladni obliki in absolutna Rusija je pred vsem svetom blagoslovila konstitucionelno in republičansko Francijo. Zgodovina življenja evropskih držav morda še ne pozna primere temu dogodku: ko vladna oblika popolnoma izginja pred politikom — narodov.

Ta fenomenalni dogodek je kaj lepo simbolizoval že predsednik republike v svoji zdravijci carju, ko je rekel: „Navzočnost carja v Franciji potrja ob odobravanju vsega naroda zveze, združujoče dve državi v vzajemnem zaupanju v njiju usodi. Zveza mogočne države z delavno republiko je že mogla dobrodejno uplivati na svetovni mir“.

Tem besedam ne treba komentarja. Predsednik republike gotovo ne bi bil govoril o zvezah, ako bi beseda ne odgovarjala dejstvom. In ako bi predsednikove besede trebale komentarja, obsežen je v odgovoru carjevem na ono zdravijco. Car je zatrdil, da je globoko ganjen na vsprejemu. Zvest nepozabnim tradicijam došel je na Francosko, da pozdravi glavvarja naroda, s kojim nas spajajo dragocene vezi. To zvesto prijateljstvo moglo bode le blagodejno

uplivati po svoji stalnosti. Slednjič je naprosil car predsednika, naj bode tolmač teh čutil pred vsem narodom.

Tu ni bil torej več tisti hladni, rezervirani Nikolaj, ki je došel obiskat le sorodnike, ali ki se je prišel le poklanjat sosedu, ker je tako zahteval običaj; ampak tu je govoril car o vezeh, spajajočih njega z narodom francoskim. In da ne bode mogel nikdo dvomiti o dalekosežnosti njegovih besed, povdaril je še posebno, da so prijateljske vezi med Francijo in Rusijo — stalne!

V kratkem govoru carjevem je izražen veliki pomen njegovega obiska na Francoskem, koji pomen je povdaril car že o vsprejemanju v elizejski palači z bivšim ministrom Ribotom, namignivši na l. 1891, ko se je pričelo približevanje med Francijo in Rusijo. Car je rekel namreč, da so se takrat pričeli veliki dogodki.

Izjave in dogodki ob bivanju ruskega carja v Parizu kažejo torej jasno, da zveza med onima dvema mogočnima državama ni le od danes do jutri, ni le šahovna poteza na deski svetovne politike, storjena od strani Rusije morda le v ta namen, da nekoliko oplasi na tej ali oni strani, ampak je dobro premišljena, iz narave sedanjih evropskih odnošajev izišla, od obeh dotičnih narodov potrjena in za dlje časa proračunjena zveza.

S to zvezo mora računati Evropa kakor stalnim, za dlje časa nespremenljivim činiteljem. Varali bi sami sebe, ako bi si hoteli zatiskati oči pred dejstvom, da je v tej zvezi nekako protitežje proti kombinaciji, v koji stoji naša država avstro-ogerska. Vendar pa sodimo — in ne bojimo se, da bi se s tem zagrešili zoper svoj avstrijski patriotizem —, da bode rusko-francosko prijateljstvo le na blagor vse Evrope, ker je v sedanjem razdeljenju evropskih sil še najbolje jamstvo za vzdržanje evropskega mira. To misel sta povdarjala tudi predsednik republike in ruski car, ko sta govorila o blagonosnem uplivanju rusko-francoskega prijateljstva.

S tem, menimo, smo vsaj nekoliko označili pomen sedanjih dogodkov v Parizu.

* * *

Glasom iz francoske stolnice prihajajočih vesti skuša ruska carska dvojica storiti vse mogoče, da pokaže svoje priznanje na navdušenem vsprejemu od strani Parižanov. Sosebno car kaže se jako ustrezljivega. Tako n. pr. se je včeraj, dasi je izdatno deževalo, s carico vozil po mestu v odprti kočiji, da zadosti želji ogromne množice ljudstva, ki se je gnetila po ulicah, da vidi carja. — Peljala sta se v cerkev Nôtre Dame in tam sta obiskala kostišče onih, ki so padli tekom obleganja Pariza 1871. leta in pa grobje nadškofa Douboisa. V cerkvi sta se mudila kakih 10 minut, potem sta se podala v Pantheon. Ko je kočija dospela v „quartier latin“ (dijaški okraj), priredili so zbrani dijaki burno ovacijo carski dvojici.

V Pantheonu ustavila se je carska dvojica pred rakvijo umorjenega predsednika republike, Sadi Carnota. Okolu rakve visi še okolu 3000 vencev, ki so bili položeni na krsto povodom pogreba. Med temi venci je tudi oni srebrni, ki ga je bil poslal pokojni car Aleksander III. — Car je molil na grobju nekoliko trenutkov in položil venec. V istem trenutku bila sta v Pantheonu po naključju prisotna vdova in sin umorjenega Carnota. Car je pristopil k vdovi in, poklonivši se ji, ji je rekel nekoliko besed v tolažbo. — Od Pantheona se je podala carska dvojica v palačo invalidov. Tam je car obiskal rakev cesarja Napoleona ter si dal, ogledši si dvorane, predstaviti nekolike veteranov.

S tem je bil izcrpljen program za predpoludne določenih obiskov in carska dvojica se je vrnila v rusko odposlanstvo.

Popoludne je bila najvažnija točka programa: položenje temeljnega kamenja za most „Aleksander III.“, ki se zgradi preko reke Sene. Ta most bode središče svetovni razstavi leta 1900. — Na desnem bregu Sene bile so tribune za povabljenega goste in za dostojanstvenike. Od diplomatov je bil prisoten jedini turški odposlanik. Ob 2½. pripejlala se je carska dvojica v odprtem vozu ob navdušenem klicanju množice. Kočijo je spremljala častna straža oklopnicarjev. Car je bil v uniformi oklopnicarjev. Ko sta car in carica izstopila iz ko-

čije, naraslo je navdušenje množice do delirija. Glasba je svirala rusko himno. Predsednik Faure je šel vladarju nasproti, se poklonil carju in poljubil roko carici. Zatem se je vršila ceremonija položanja temeljnega kamena. Car in carica sta podpisala dotični pergament. Zatem sta obiskala car in carica kovavnico, kjer se kuje zlata kolajna v spomin temu dogodku. Vsprejem je bil povsodi skrajno navdušen.

Popoldne je carska dvojica ruska obiskala „Institute de France“ (akademijo). V slavnostno sejo so došli vsi „nesmrtniki“. Predsednik je izustil govor, v kojem je spominjal, kako je Peter Veliki nekega dne lošel med njih prednike ter delal žnjimi. Menil je, da ni mogel lepše zahvaliti carja na obisku, nego da mu je pokazal, kaj se godi v akademiji, s tem, da je sklical popolno sejo.

Ob 5 $\frac{1}{2}$ je došla carska dvojica na municipij. Na estradi je bilo nameščenih več orkestrrov in zborov, ki so intonovali rusko himno in zatem marzeljezo. Predsednik Faure je sprovedel carsko dvojico na častno mesto. Množica je klicala entuzijastično. Veličanstvi je pozdravil predsednik Bandie, obkrožen od municipalnih svétnikov, rekši: „Med tem ko prebivalstvo pariško radostno pozdravlja visokega gosta in zaveznika republike, prenehalo je isto v svojem delu, da se pokloni, kakor mu velevalo njega tradicije in vera v usodi obeh prijateljskih narodov! Car se je zahvalil. Ko je carska dvojica stopila v veliko dvorano, zasvirale so glasbe rusko himno. Ko sta stopila v slavnostno dvorano, zaorilo je 4000 gostov viharnimi vskliki. Na potu od municipija do ruskega poslaništva so množice prirejale carju neopisno burne ovacije.

Zaroka italijanskega kraljeviča. Dospela sta v Rim črnogorska ministra Petrović in Bogišić, da skleneta ženitbeno pogodbo. Vsprejel ju je minister kraljeve hiše in jeden dostojanstvenikov iz ministerstva za vnanje stvari. Neka rimska vest hoče vedeti, da pride v Rim tudi car Nikolaj II., da bode navzoč na poroki italijanskega kraljeviča s princeso Jeleno črnogorsko.

Različne vesti.

Premil. škof A. Šterk v otroški bolnišnici. Premil. naš vrhovni dušni pastir je včeraj, nadaljevaje svoje obiske filantropijskih zavodov tržaških, obiskal otroško bolnišnico v ulici del Bosco. Njegovo prevzvišenost je vsprejelo ravnateljstvo. Prem. škof je zatem daroval sv. mašo v kapelici zavoda, potem pa si je podrobno ogledal bolnišnico. Ustavil se je pri sleherni izmed vseh 50 postelj ter izpraševal otroke o njih boleznih in o šoli.

Imenovanja v financih. C. kr. namestnik v Trstu je imenoval: finančna koncipista Josipa barona Albert-Glanstättena in Arturja Covacičha (Kovačić) finančnima komisarjema, konceptne vežbenike dr. Arturja Marottija, Evgena Škabarja in Alojzija Dalla Rosa finančnim koncipistom, ter računarskega asistenta Frana Miosta začasnim blagajniškim oficijalom.

Pogreb dra. Julija Gregra, znamenitega publicista češkega in faktičnega zasnovatelja in voditelja mladočeške stranke, je bil velikanski. Kakor poročajo „Narodu“, bilo je nad 100 tisoč udeležnikov.

Narod češki je torej na odličan način skazal poslednjo čast svojemu odličnemu sinu. Lahko rečemo: narod! Kajti vsi češki listi brez razlike na stranke, klanjajo te dni tilnik svoj pred spominom Gregrovim, dobro vedó, da je ta mož ne le mnogo delal, ampak tudi mnogo trpel po tamnicah — za narod svoj.

A Julij Gregr je podal zlasti nam Slovincem — ki toli radi omahujemo in obupujemo — krasen izgled vztrajnosti in požrtvovalnosti. Iz malega lističa, kojemu se je bilo boriti s početka velikimi težavami in — deficitom, razvil je polagoma — in to ob najneugodnejših tiskovnih razmerah, ko so romali češki žurnalisti trumoma v zapore, ko so češki listi trpeli tisoče in tisoče zgube na kavcijah — velik modern list, ki se sme drzno postaviti v vrsto s prvimi časniki Evrope. — „Narodny Listy“ imajo sedaj blizo 30 urednikov. To je dosegel Gregr svojo vztrajnostjo. Njega — ki je bil faktični vodja svoje stranke — pa je dičila skoro brezprimerna skromnost.

Dasi so se po velikem delu v njegovih rokah združevale niti češke politike, odkar je mladočeška stranka postala zakonita predstaviteljica naroda,

vendar ni nikdar silil v ospredje se svojo osebo ter je najraje delal za svoje prepričanje med štirimi stenami svoje redakcijske sobe.

Tak mož zasluži gotovo, da mu narod ohrani hvaležen spomin.

Uredniki „Narodnih Listov“ so izdali izjavo, da bodo tudi v bodoče uredovali list v zmislu in duhu pok. dra. Julija Gregra.

Par pripomb o popravku c. kr. okrajnega glavarstva v Kopru. V zjutranjem izdanju od minolega torka smo prijavili popravek, ki nam ga je doposlalo c. k. okrajno glavarstvo v Kopru ozirom na naše poročilo o dogodkih v Buzetu povodom prihoda ministerskega predsednika grofa Badenija. Mi bi bili sicer lahko odklonili ta popravek, ker je presežal meje, določene popravkom po tiskovnem zakonu, ali nismo storili tega, da dokažemo, da se ne plašimo oporekanja našim poročilom. Pa tudi prilika nam je dana sedaj, da na podlagi omenjenega popravka še nekoliko spregovorimo o dogodkih v Buzetu, oziroma o odnosih v Istri.

Nikakor ne moremo umeti, kako more trditi slavno c. k. okrajno glavarstvo v svojem popravku, da je „dognano“, da ni res, kar je trdil naš dopisnik. Slavna politična oblast more reči k večjemu: „to in to sklepamo iz naših poizvedovanj“ — ali o tem ne more govoriti, da je vse dokazano. Kajti tega menda ne bode hotelo trditi c. k. okrajno glavarstvo v Kopru, da uradna a/ne sodna poizvedovanja spravljajo vsikdar in polno resnico na dan. Pripoznana bodi sicer popolna objektivnost onega, ki zaslúšuje in poizveduje, ali razmere so že take — in v Istri bolj nego kje drugje —, da često tudi ob najbolji volji ni možno priti resnici do dna. V to so prenavihani tisti izvestni ljudje, ki kaj radi najprej izživljejo in potem — ovajajo! Kakor se je zgodilo ravno v Buzetu. Omenjeni popravek moramo torej smatrati izrazom prepričanja slavnega c. k. okrajnega glavarstva koperskega, nikakor pa ne dokazom, da vse ni res, kar smo poročali mi.

Doteknimo se posamičnih točk „popravka“. Tam je pripoznano, da so „nekateri vinjeni buzetski fantje“ in „nekateri otroci“ res hodili za gospodom kapelanom, kričaje „Evviva l' Istria italiana“ „Evviva l' Austria“, „Evviva Badeni“.

Toda tu nam se usiljujejo razna vprašanja. Čemu so sploh letali za kapelanom? Zakaj so ravno za kapelanom kričali „Evviva l' Austria“? Saj isti ni nikak predstavitelj državne oblasti, niti nam ni znano — a tudi slavno c. k. okrajno glavarstvo ne vé ničesar o tem —, da bi bil isti gospod kedaj demonstroval proti Avstriji, kar bi bilo moglo dati povoda Buzetčanom, da reagujejo zoper nepatrijotičke in neavstrijske demonstracije.

Dalje bi bilo zanimivo vedeti, kdo je poskrbel za to, da so bili oni buzetski fantje „vinjeni“? In kaj si moramo misliti o vzgoji otrok, ki po ulicah kriče za svojim dušnim pastirjem?!

„Popravek“ trdi, da ni res, da bi bil kdo ranil sestro kapelanovo. Kapelan je trdil, da je — res! Ker imamo tu trditve proti trditvi, moramo že čakati nadaljnjih pojasnil.

„Popravek“ priznava, da je res omedlela cerkvenikova žena, toda le radi prepira v privatnih zadevah in ne iz vzrokov, koje navaja „Edinost“.

Slednjič priznava „popravek“, da je gospod kapelan pol ure sedel skrit pri dotični ženi, ne pa 4 ure, kakor je trdila „Edinost“. Tu bi bilo pripomniti, da okolnost, ali je sedel 4 ure ali le pol ure, je irelevantna; dejstvo samo, da je sedel, pa je pripoznano tudi po c. kr. okrajnem glavarstvu.

Toliko o negativnem delu „popravka“, ki je tudi odgovarjal določilom tiskovnega zakona.

Začudili pa smo se, da je slavno c. k. okrajno glavarstvo dodalo „popravku“ zaključek, v kojem pozitivno pripoveduje, kaj vse so Hrvatje počeli z Buzetčani!! „Menimo, da to vsakako ni spadalo v oni popravek“. Vendar smo pripočili tudi oni zaključek. Zakaj? To smo povedali že gori.

„Kmetijska in vrtnarska družba za Trst in okolice“ priredi v nedeljo dne 11. oktobra po blagoslovu ob 4. uri popoldne na Opčinah, v prostori

rih gosp. poslanca Ivana Goriupa, društveni shod s sledečim vsopredom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Strokovno predavanje o živinoreji. 3. Govor o važnosti kmetijskih društev in ustanovitev podružnice na Opčinah. 4. Posamezni nasveti. — Ker je to zborovanje velike važnosti za kmetovalce z Opčin in iz sosednjih krajev, je želeli obilne udeležbe.

Zgradbo „Narodni dom“ v Ljubljani je minolega torka blagoslovil č. g. P. Hugolin Sattner.

O zahtevi barkovljanskih ribičev, da se jim določi primeren prostor za sušenje mrež, nam je od interesovane strani došel nastopni dopis:

Naš mestni svet je odklonil predlog svetovalca Dollenza, zahtevajoči, da se po ribiškem društvu predložena spomenica izroči municipalni delegaciji za proučenje in poročanje.

Dasi je mestni svét že večkrat odklonil slične zahteve barkovljanskih ribičev, vendar menimo, da v tem slučaju bi bili morali podpirati predlog Dollencev, in sicer iz nastopnih vzrokov:

Pred vsem je avstrijsko ribiško društvo korporacija toli spoštovana in je dala že toliko dokazov, da ima najboljo voljo pomagati avstrijskemu ribištvu, da se nam vidi dejstvo, da se je preko njega spomenice prešlo na dnevni red, kakor pomankanje onega poštevanja, kakoršnega gotovo zasluži to društvo.

Potem treba pomisliti, da je to društvo stanje barkovljanskih ribičev pokazalo v toli žalostni luči, da bi bila občini dolžnost baviti se s to stvarjo, tem bolj, ko je bilo izrečno povdarjeno v spomenici, „da po vseh krajih, stoječih ob morju, kjer se dotični prebivalci posvečajo tej važni industriji, so izvrševateljem te obrti na razpolaganje prostori na obrežju in v najbližji bližini pristanišča, da morejo sušiti svoje mreže. Uverjeni so, da bi bilo sicer jako težko izvrševati to obrt in bi nastala celo nevarnost, da bi morala ista prenehati popolnoma, kar bi tudi pri nas provzročilo veliko škodo onim pripadnikom občine in nje uprave“.

V večn jasnost opažamo, da trajajo mreže, ako se sušijo redno sleherni dan, 4 do 5 let, drugače pa samo jedno leto. Zapomniti pa je, da stanejo mreže od 1000—1500 gl.

Toda pojmo dalje! Pred 4 leti je vlada odstopila občini potrebna tla za razširjenje miramarske ceste. Stavila pa je pogoj, da se obstoječa ladjedelnica pomakne bolj v morje, da se tako razširi za 705 km. Ribiško društvo, sklicevaje se na ta pogoj, je zahtevalo, naj se mestni svet bavi z vprašanjem: ali ne bi bilo možno dobiti potrebnega prostora za sušenje mrež po zasutju morja poleg one ladjedelnice.

Ponavljamo, da bi se bil mestni svet moral baviti s to stvarjo, ker je velike važnosti za barkovljanske ribiče in ker je najbolj kompetentno in spoštovano društvo navelo novih in takih razlogov za spremembo morebitno že storjenih sklepov ob tem vprašanju.

Papirnati goldinarji. Do konca septembra meseca t. l. je bilo iz prometa umaknenih in uničenih 57.118.425 papirnatih goldinarjev. Ostalo jih je v prometu torej še 764.936. Koncem avgusta meseca jih je bilo v prometu še 782.031.

Mesto poroke dveh hčeri — pogreb matere! V „Obzoru“ čitamo o nastopnem, zares pretragičnem dogodku, ki se je izvršil v Oseku:

Moja pripovedka začinja veselim večerom, a završuje se jako tragičnim slučajem. Dogodek je resničen. To se je dogodilo v sosednjem trgu Valpovu. Mala družba je sela k večerji v hiši trškega lekarnarja. Bila sta dva zdravnika, lekarnar in kemik, ki potuje po nalogu vlade, da pregleduje lekarne. V tem društvu je sedel tudi od občine plačani zdravnik Lazarus.

Valpovaški tesar Kirchner ima ženo in osmero otrok. Dve hčeri sti se imele poročiti včeraj. V ta namen je šla brižna mati v Osek, da nakupi potrebno. Nesreča je hotela, da se je na povratku preobrnil voz in si je uboga žena o tem zlomila padlahtnico. To se je zgodilo prav tedaj, ko je bila zbrana ona družba. Družina je hitro poslala po zdravnika dra. Lazarusa. Ta „vestni“ zdravnik se ni hotel odzvati pozivu in je pustil ženo vso noč brez pomoči. A tudi drugo jutro ga ni bilo, ker je — spal. Med tem je že otekla roka in — prisadilo se ji je. Sedaj še le je ukazal g. zdravnik, naj ženo prepeljejo v bolnico v Osek. Tu so jej odrezali roko, toda — prekasno je bilo. Ob groznih mukah je nesrečna žena izdihnila svojo dušo. In včeraj so jo pokopali, prav tisti dan, ko so se

imele venčati dve nje hčeri. Srce pretresujoči je bil prizor, ko je soprog z osmerico otrok jokal za svojo soprogo. — Pogreb mesto dvojne poroke.

Nezgodna Velikega kneza Vladimiroviča v Budimpešti. Povodom svojega bivanja v Budimpešti pripetila se je Velikemu knezu Vladimiroviču nezgoda, ob kateri bi bil isti lahko prišel ob življenje. Toda na vso srečo je prošla stvar brez neugodnih posledic. Dne 3. t. m. vozil se je namreč Veliki knez iz svojega stanovanja v hotelu „Hungaria“ v dvorski kočiji na cesarski dvor na obed. Med potjo pa, baš na mostu na verige, strli sti se na jedni strani kočije hkrati obe kolesi in Veliki knez je naravno odletel iz voza. Na vso srečo se mu ni dogodilo hudega. Svojo pot na dvor je nadaljeval zatem v najetem vozu.

Nenadna smrt. 58letnemu kleparju Josipu Spazzapanu, stanujočemu v ulici Sette fontane št. 4., prišlo je sinoč nenadoma zlo, ko je večerjal v krogu svoje obitelji. Obladel je in se zgrudil se stola. Domačini so urno pozvali zdravnika z zdravniške postaje, toda ko je isti prihitel, bil je Spazzapan že mrtev. Podlegel je nenadoma neki boleznii na srcu, na koji je trpel že dalje časa.

56letna vdova Marija Mioni, stanujoča v ulici della Scorzzeria št. 9, je bila včeraj popoldne na ambulanci zdravnika dr. Agostinija, trg S. Giovanni št. 6. Hkrati se je ženska zgrudila na tla in iz ust ji je bruhnil gost curek krvi. Dr. Agostini je pozval zdravnika v isti hiši nahajajoče se zdravniške postaje, toda vse njih prizadevanje bilo je brezuspešno. Pozvali so bili tudi duhovnika iz bližnje cerkve sv. Antona, da previdi ženo sé Svetotajstvi za umirajoče, a žena je bila že mrtva, ko je dospel duhovnik.

Jedna steklenica piva na 16 oseb. Nedavno je došlo šestnajst gospodičen iz penzionata v neko izletišče blizu Maribora. To „društvo“ je posedlo v gostilni okolu mize. Predstojnica je naročila resnobno, — kakor se to njej spodobi — steklenico piva in šestnajst kozarcev. Gospodar, ki se je bil že veselil dobremu poslu, je bil v nepriliki, toda pošteno se je izvlekel iz škripca. Postavil je pred geste steklenico piva in 16 malih kozarčkov za žganje. — Gospodičine morda niso imele prevlekega mačka od te „pijače“.

Sodba Kitajca o Evropi. Jeden viših uradnikov izmed spremstva kitajskega podkralja Li-Hung-Čanga je napisal tole sodbo o narodih, koje je obiskalo izredno poslanstvo kitajsko in o zapadu v obče: Francози ljubijo vse, kar je sijajno. V Parizu se človek zabava tako lepo, da pozablja na svoj dom. Mladi Francozi so srečni, ako morajo nositi za nekoliko goldinarjev fine, svilene nogavice. — Angleži pijejo, kakor niti volk ne žare, niti morskii som ne loka. Pogostoma so pijani kakor štor. Jako zapravljivi so. Njih žene in otroci mečejo stotake skozi okna. Obleka za ženo stane mnogo in vendar je ne obleče nego dvakrat. — Nemci ljubijo parado in postopajo sé svojimi znanci velikim spoštovanjem. Kadar jih srečavajo, razkrivajo se; zato pravijo Angleži, da Nemcev klobuk nima niti pet minut miru na glavi. Mnogo skrbé za to, da imajo njih vizitnice kolikor možno več naslovov in njih suknje kolikor možno več redov in odlikovanj. — Prebivalci Zapada cenijo črne, plave ali rdeče lase svojih ženâ in pa njih vitki stas ter visoke in polne prsi in žolte (!!) oči.

Ta Kitajec se najbolj čudi vedenju ženskih nasproti možkim. On pravi namreč, da se na Zapadu sestajajo možki in ženske skupe in to da ni nič nepristojnega. Mlada dekleta se razgovarjajo h krati z mnogimi mladeniči, a zaradi tega razgovora se oni ne smejo spreti med seboj. — Kadar ugaja ženski koji možki, tedaj da poizvedeti, je-li oženjen ali ne. Ako ni, potem se pobriga, da se upozna z njim. Potem ga vabijo v hišo, posvečujo mu mnogo pažnje, gostijo ga, puščajo ga z dekletom samega v sobi ali na sprehodu, dokler — ne pobegne.

100letna starka v zaporu. V Oseku so te dni redarji zasačili 100letno Marijo Winkler, ko je prosjacišla. Starke so odveli na redarstvo in tam je bila obsojena „obzirom“ na nje visoko starost „samo“ na šest ur zapore. Zares, plemenita „obzirnost“!

Loterijske številke, izžrebane dné 7. t. m.:

Brno	49,	81,	85,	59,	27.
Inomost	25,	35,	8,	84,	29.

Najnovejše vesti.

Dunaj 8. (Poslanska zbornica). Grof Badeni je izročil cesarsko naredbo o podeljevanju podpor iz državnih sredstev v olajšanje bede. Naredba se je izročila proračunskemu odseku. Po prehodu na dnevni red je izjavil grof Falkenhayn, da bode klub konservativcev glasoval, da se proračunski zakoni izroče proračunskemu odseku. Potem je precej ostro polemizoval zoper izjave ministra Bilinskega o proračunskih prejšnjih vlad. Govornik je povdarjal, da tudi prejšnje vlade so dobivale priznavanja od cesarja.

Dunaj 8. Tukajšnji krogi zelo hvalijo zdravjico carjevo ki kaže posebno diplomatično spetnost. Trdijo, da je bilo besedilo zdravjice zloženo že od pokojnega Lobanova. Misli se, da bodeta imela Filiks Faure in car v soboto v Versilles-u pogovor evropskega pomena.

Prag 7. Pogreb dra. Julija Gregra je bil velikanska manifestacija žalosti. Udeležba ogromna. Na grobu je imel dr. Herold ganljiv govor.

Budimpešta 8. Cesar je včeraj obiskal razstavo.

Pariz 8. Navdušenje za rusko carsko dvojico raste. Vrhunec je ono doseglo, ko je car položil prvi kamen mostu „Aleksander III.“ in ko je obiskal „Hôtel de la Ville“ (mestna hiša). Mestni svetniki, večinoma socialisti, bili so mu vsi predstavljeni. Sploh so se pa socialisti odločno udali ruski struji ter kažejo nekateri posebno vnetost, da ne zgube popularnosti. Na grobu Napoleonovem je car molil ter po molitvi dolgo držal za roko predsednika Faure. V tem vidijo francoski listi molcé dano obljubo vojaškega sodelovanja za pridobitev zgubljenega. Car in carica podala sta se rano na počitek, ker sta bila utrujena. Mesto pa je bilo razsvitljeno, kakor prejšnjo noč ter je v provincijah povsod rajanje in razsvitljavanje. — Red v ogromni množici je zares občudovanja vreden.

Pariz 8. Vsi priznavajo taktno postopanje cara v političkem občevanju. Ogibal se je poznanih reakcionarjev ter se je, na dolgo razgovarjal z Ribot-om in Bourgeois-om.

Trgovinske brojavke in vesti.
Budimpešta. Pšenica za jesen 7-81 7-83 Pšenica za spomlad 1896 7-50 do 7-52 —. Oves za jesen 5-70—5-71 Kâ za jesen 6-32—6-33 Koruza za sept.-okt. —. —. —. Pšenica, nova od 78 kil. f. 7-25—7-30 od 79 kilo. 7-35—7-40. od 80 kil. f. 7-40—7-45 od 81. kil. f. 7-50 7-55 od 82 kil. for. —. —. —. Jačmen 5-20—8— proto 5-45—6—.

Pšenica. Dobro povpraševanje in ponudbe omejene. — Prodaja 40.000 met. stot. po polnih stalnih cenah. — Vrome: lopo.

Praga. Novozbirani sladkor for. 11-82, oktober-december 11-85 mirno.
Havre. Kava Santos good average za oktober 63-25 za februar 62-75.

Praga. Centrifugal novi, postavljive v Trst v carino vred odpošiljstev prave f. 34 50 —. Concourse 85-75 —. Cotvorni 84 —. V glavah zodiš 87 50 —. Havre. Santos good average za oktober 60-75 za december 51-75. za marec 1897. f. 52-25.

Dunajski borski 8. oktobra 1896.

	danes	včeraj
Državni trg v papirju	101.35	101.35
„ „ v srebru	101.60	101.45
Averzija kromu v glavn	122.86	122.80
„ „ v kromah	101.30	101.10
Kreditni šted.	367. —	367.75
Ljubljana	119.70	119.70
Nasobn.	9.52 1/2	9.53
30 marek	11.78	11.78
100 dolar	44.35	44.55

ZELEZNISKI VOZNI RED.

a) **Državna železnica.** (Postaja pri sv. Andreju)
Od dné 1. oktobra 1896.

ODHOD:
6.30 predp. v Herpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.
8.35 „ v Herpelje, Rovinj, Pulj, Divačo in na Dunaj
4.40 popol. v Herpelje, Divačo, Dunaj Pulj in Rovinj.
7.30 „ v Herpelje (in od Herpelj brzovlak v Pulj, Divačo, na Dunaj, v Beljak.)

Lokalni vlak ob praznikih:
2.20 popol. v Divačo.

DOHOD:
8.05 predp. iz Ljubljane, Divače, Herpelj.
9.50 „ iz Pulja, Rovinja.
11.15 „ iz Herpelj, Ljubljane, Dunaja.
7.05 popol. iz Pulja, Ljubljane, Dunaja.
9.45 „ brzovlak iz Pulja, Rovinja, Dunaja, Beljaka Ljubljane,
Lokalni vlak ob praznikih:
8.35 popol. iz Divače.

Borzni trg št. 14.

Sedanja razstava:
II serija Masava z novimi reprodukcijami bitk pri Amba-Aladzi.
Abba Garima, Dogali, L'Alba baterija Michelini dne 26. marca, itd.

Kakor sollicitator želi nastopiti v zemljiški knjigi in sodnijskih rečeh dobro izvežban pisar.

Zdravljenje krvi
Čaj „Tisoočerni cvet“ (Milleflor).
Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim sluhajem, če poče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. Jeden omot za ozdravljanje, stoji 1.0 nč, ter se dobiva v odlikovani lokarni
PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.

Dr. Venceslav Svoboda
zdravnik
Via delle Poste nuove š. 6
ordinira predpoludne od 11. do 1. pop.
popoldne „ 3. „ 4. „

Rujav, pristen, naraven sladkor
dobiva se edino v mojej zalogi po jako nizki ceni. Piporočaje se sem udani
Anton Godnig,
trgovec Via Nuova.

Zaloga pohištva
trdke **Alessandro Levi Minzi**
Trst, Via Riborgo, 21 in Piazza Vecchia št. 2
Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov, lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal in vsakovrstnih slik. — Na zahtevanje ilustrovan cenik zastoj in franko. Naročeno blago stavlja se parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Kathreiner
KATHREINER SLAVNA KAVA
primes k bobovi kavi
edno zdrava
kavina pijača.
Dobi se povsod, pol kile za 26 kr.
Svarilo! Zaradi ničvrednih ponarejenih izdelkov je treba paziti na izvirne znake s imenom
Kathreiner

Dvokolesa „Meteor“.
Zopet se je pokazalo, da so „Meteor“ brzi stroji prve vrste. — S takimi stroji dobila sta se o veliki počestni dirki Trst-Mestre v I. kategoriji prvi in drugi premij prevozivši 188 km. v 7 urah 23 minutah in v II. kategoriji tudi prvi premiji. Zastopstvo in skladišče: **FRED JEGHER, piazza delle poste. Šola via Miramare 17**

Cassa di Risparmio Triestina
(Tržaška hranilnica)
Sprejemlje denarne uloge v bankovnih od 50 nč. do vsacega zneska vsak dan v tednu razun praznikov, in to od 9—12. ure opoldne. Ob nedeljah pa od 10—12. ure opoldne. Obresti na knjižico 3%
Plačuje vsak dan od 9—12. ure opoldne. Zneske do 100 gld. precej, preko 100 do 1000 mora se odpovedati 3 dni in zneske preko 1000 gld. pa 5 dni.
Eskomptuje menjice domicilirane na tržaškem trgu po 3 1/2%
Posuje va drž. papirje avstro-ogerske do 1000 gld po 4%
Višje zneske od 1000 do 5000 gld po 5 1/2%
Daje denar proti vkupljenju na posesti v Trstu.
Obresti po dogovoru 2—24
Trst, dne 5. maja 1894.

Velika Inomost-ka 50 nč. loterija
Glavni dobitek
75.000 kron v gotovini z odbitkom 20%
Srečke po 50 nč. priporočajo: Giuseppe Boiaffo, Alessandro Levi, Mandel & Co., Girolamo Morpurgo, Ign. Neumann, Marco Nigris, Enrico Schiffmann.